Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 138 326 van 12 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 4 november 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 september 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 november 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 september 2013 heeft verzoeker in zijn hoedanigheid van partner van een Nederlandse onderdaan een aanvraag ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 7 oktober 2013 legt verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning af te Ravels.

1.3. Op 5 maart 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.4. Op 28 maart 2014 heeft verzoeker opnieuw een aanvraag ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), op basis van de in punt 1.1. vermelde reden.

1.5. Op 26 september 2014 nam de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een tweede beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit vormen de bestreden beslissingen, gemotiveerd als volgt:

"(…) Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.
Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag elkaar drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben. Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon op het moment van de aanvraag minder dan één jaar ononderbroken samenwoonden.
Betrokkene legt volgende bewijzen voor:
- manueel gedateerde foto's: aangezien er niet met zekerheid kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, kunnen ze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen. We zijn niet in het bezit van de Exif gegevens van deze foto's. Bijgevolg kunnen we niet natrekken wanneer deze effectief genomen werden.
- verklaringen op eer door derden: gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kunnen deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen. De verklaringen van een priester vormen daar geen uitzondering op.
- mailverkeer vanaf 25.08.2011, printscreen computer: deze documenten tonen aan dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar kennen sedert midden 2011. Echter, ze kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen. Immers, de documenten tonen niet aan dat betrokkenen elkaar voorafgaand aan de aanvraag elkaar drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen betreffen en dit alles in het kader van een liefdesrelatie tussen hen beiden.
- bijlage 15 dd. 11.09.2013; verklaring wettelijke samenwoning dd. 07.10.2013: deze documenten zijn te recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.
- ongepersonaliseerde treintickets, toegangsbewijs Nationale Carrièrebeurs op naam van betrokkene: deze documenten hebben geen enkele link met de aangehaalde relatie tussen betrokkenen en kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter ervan.
- De toelichting aanvraag gezinsherenigingfamilielid EU burger dd 28.03.2014, is een verklaring op eer en kan niet op zijn echtheid nagetrokken worden.
- document Belfius dd 21.10.2013 meldt dat betrokkene medehouder wordt van de rekening. Dit hoeft niet noodzakelijk te betekenen dat betrokkene een liefdesrelatie onderhoudt met de referentiepersoon sinds die datum.
- Onderzoeksverslag dd 28.03.2014 en 5.04.2014. Hieruit blijkt niet dat betrokkenen reeds een jaar voor de aanvraag samen woonden.
- boekje van een dankviering dd 24.06.2012. Dit bewijst niet dat betrokkenen ook effectief in deze viering aanwezig waren.
- Brieven met toegangscodes voor een carrière beurs in Amsterdam op 16 en 17 maart. Hieruit blijkt evenmin iets met betrekking tot de relatie van betrokkene met de referentiepersoon.
Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.
Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat betrokkene geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister, overeenkomstig art. 52, §4, 5 e lid van het KB van 18.10.1981 een bevel om het grondgebied te verlaten af."

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In wat door verzoeker wordt omschreven als '*het eerste middel'*, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf, voert verzoeker aan: *"Schending van artikel 40 bis 2 a".*

Verzoeker betoogt als volgt:

"(…) De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoeker en zijn partner wel konden aantonen via mailverkeer en andere documentatie dat zij elkaar meer dan 2 jaar kennen, maar onvoldoende hebben aangetoond dat zij elkaar meer dan 3 keer ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen meer dan 45 dagen hebben geduurd.
Echter op de datum van de 2e aanvraag 28 maart 2014. Woonden de verzoeker en zijn partner al ruim 6 maanden meer dan 180 dagen officieel samen op het zelfde adres. (stuk 5) Zij hebben elkaar daar elke dag opnieuw ontmoet. De dagen dat ze samen vrij waren maar ook de dagen dat de partner of de verzoeker terug kwamen van werk of school. De termijn van 45 dagen zijn in dat half jaar ruim overschreden.
Ten onrechte is dus gesteld dat verzoeker niet heeft aangetoond dat zij elkaar meer dan 3 keer ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen meer dan 45 dagen hebben geduurd.
Voor de verzoeker en zijn partner heeft deze negatieve beslissing vergaande belemmerende gevolgen. Hoewel zijn partner nog gedeeltelijk werkzaam is in Nederland heeft zij voor een parttime baan gekozen omdat ze samen met verzoeker de mogelijkheden aan bekijken is om zich in Vlaanderen als zelfstandig ondernemer te vestigen. Daarnaast doet verzoeker als business coach vrijwilligers werk bij Microstart, volgt hij een inburgering cursus, een cursus Nederlands en is hij via VDAB uitgenodigd om deel te nemen aan een ICT opleiding. Door de negatieve beslissing zijn zowel verzoeker als zijn partner belemmerd om zich hier verder in te ontwikkelen."

2.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"(…) In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:
- Artikel 40 bis Vreemdelingenwet ;
Ter ondersteuning houdt de verzoekende partij voor dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten onrechte geoordeeld heeft dat betrokkenen niet hebben aangetoond dat zij elkaar al meer dan 2 jaar kennen en in die periode elkaar minstens drie maal hebben ontmoet en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen.
De verzoekende partij verwijst naar de datum van de tweede aanvraag, meer bepaald op 28.03.2014 en stelt dat hij op dat ogenblik al ruim 6 maanden officieel op hetzelfde adres woonde met zijn partner.
De verwerende partij beklemtoont dat de verzoekende partij diende aan te tonen voorafgaand aan de aanvraag d.d. 11.09.2013 dat hij voldeed aan de voorwaarden van artikel 40 bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet, m.n. :
- één jaar ononderbroken samenleven voor de aanvraag ;
- Dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal hebben ontmoet en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.
De aanvraag voor een verblijfskaart d.d. 28.03.2014 zal het voorwerp uitmaken van een afzonderlijke beslissing. Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn niet ontvankelijk (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.). De verzoekende partij laat de concrete motieven van de bestreden beslissing onbesproken. Het eerste en enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.3. Verzoeker heeft een aanvraag ingediend voor een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, met name als partner in een duurzame relatie met een Nederlandse onderdaan.

2.4. Artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: (…)
2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.
De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:
a) Bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.
Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:
-indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
-ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
-ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;
(…)"

2.5. Kernpunt van verzoekers betoog ter ondersteuning van de aangevoerde schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet is dat in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf ten onrechte wordt gesteld dat hij niet heeft aangetoond dat hij en zijn partner elkaar meer dan 3 keer hebben ontmoet en dat deze ontmoetingen meer dan 45 dagen hebben geduurd. Verzoeker is van oordeel dat zijn wettelijke samenwoning sedert 7 oktober 2013 dit wel aantoont. Hij herinnert eraan dat uit de bestreden bijlage 20 blijkt dat hij en zijn partner via mailverkeer en andere documentatie wel hebben aangetoond dat zij elkaar meer dan 2 jaar kennen.

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn verblijfsaanvraag van 28 maart 2014 een kopie van zijn verklaring van wettelijke samenwoning heeft gevoegd. Verzoeker voegt deze verklaring van wettelijke samenwoning eveneens toe aan het verzoekschrift (stuk 5). Deze verklaring van wettelijke samenwoning werd opgesteld op 7 oktober 2013. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf enerzijds wordt geoordeeld dat verzoeker wel heeft aangetoond dat hij en de referentiepersoon elkaar kennen sedert midden 2011, zijnde meer dan twee jaar voorafgaand aan de verblijfsaanvraag van 28 maart 2014, maar dat anderzijds wordt geoordeeld dat verzoeker onvoldoende heeft aangetoond dat hij en zijn partner elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal hebben ontmoet en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen betreffen. Uit de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf blijkt echter niet dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de wettelijke samenwoning van verzoeker ter beoordeling van de tweede voorwaarde van artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan worden gevolgd in zijn stelling dat de verklaring van wettelijke samenwoning nochtans een belangrijk element is om te beoordelen of hij en zijn partner elkaar meer dan 3 keer hebben ontmoet en of deze ontmoetingen meer dan 45 dagen hebben geduurd. De verwerende partij is derhalve niet uitgegaan van alle voorliggende feitelijke gegevens. Zij kan dan ook niet op een correcte wijze komen tot de vaststelling dat niet aan de voorwaarden, zoals vereist in artikel 40bis, §2, eerste lid, 2°, a) van de Vreemdelingenwet werd voldaan.

2.7. Verweerder repliceert in de nota dat verzoeker diende aan te tonen dat hij voorafgaand aan de aanvraag van 11 september 2013 voldeed aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij kan echter niet worden gevolgd in haar betoog. Zij gaat eraan voorbij dat de bestreden bijlage 20 getroffen werd n.a.v. de tweede vestigingsaanvraag van 28 maart 2014. De verwerende partij kan te dezen niet teruggrijpen naar de datum waarop de eerste vestigingsaanvraag werd ingediend. In tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt heeft het middel van verzoeker wel degelijk betrekking op de bestreden akte. Het is het verweer dat lijkt uit te gaan van de verkeerde akte.

2.8. Een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet werd aangetoond. Het enig middel is gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf. Aangezien de beslissing tot weigering van verblijf dient te worden vernietigd wordt ook het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk. Er is derhalve geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelen, in casu de kritiek geuit op de bestreden bijlage 20 voorafgaand aan het 'eerste middel' (cf. RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden bijlage 20. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 september 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,	kamervoorzitter,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
T. LEYSEN	M. EKKA